

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: **E. K.**
nar. X
státní příslušnost X
v ČR bytem X

proti
žalované: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 8. 2021, č. j. MV-108979-5/OAM-2021

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Shora specifikovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců zastávka (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 7. 5. 2021, č. j. CPR- 9405-28/ČJ-2021- 931200- SV. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále

jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 2 roky.

II. Žaloba

2. Žalobce především namítal, že správní orgán porušil § 3, § 2 odst. 3, 4, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen „správní řád“). Rovněž žalovaný porušil § 120 a zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce dále uvedl, že do ČR přicestoval na základě platných pracovních víz. V listopadu roku 2019 změnil zaměstnavatele, přičemž jeho novým zaměstnavatelem se stala agentura práce. Agentura práce je však dle zákona o pobytu cizinců vyloučena z povolených zaměstnavatelů. Žalobce jako cizinec, který ani nemluví, česky, nemohl tuto skutečnost znát a neměl k této informaci ani přístup. Žalobce přitom nebyl vydán souhlas se změnou zaměstnavatele. Zaměstnanecká karta byla ale vydána s delší platností. Žalobce se proto oprávněně domníval, že na tuto platnou kartu může v ČR dále pracovat. Dle žalobce se jedná o běžný omyl cizinců v ČR.
4. Žalobce dále uvedl, že má zdravotní problémy, trpí osteomyelitidou (zánět kostní dřeně). Jedná se o infekční hnisavé onemocnění kostí a kostní dřeně, kdy dochází k ucívání cév v kosti krevními sraženinami a následnému odumírání kostní tkáně. Tato nemoc se u něj projevila po pracovním úraze rozbrušovačkou, přičemž mu byla diagnostikována již v Gruzii. V současné době žalobce nemůže pořádně žvýkat a jíst. Obává se toho, že mu čelist při žvýkání upadla. Jeho potíže se stále více komplikují, celá čelist je bolestivá. Finanční potíže mu znemožňují pravidelné dojíždění za lékařskou péčí do Prahy. Je objednáno na vyšetření, rinologii a tomografii. Následovat by měla operace s odebráním spodní čelisti a jejím nahrazením implantáty. Žalobce si přeje podstoupit tuto operaci v ČR, neboť v Gruzii stojí takový zákrok 18 000 GEL. Doložil lékařské zprávy.
5. Žalobce uvedl, že v Gruzii je vysoká nezaměstnanost a práce je velmi špatně placená. Jeho měsíční plat byl 500 GEL a za nájem platil 350 GEL. Nezbylo mu na jídlo a služby, měli hlad. Je pro něj nemožné si na takovou operaci našetřit a podstoupit ji v zemi původu. Žalovaný přitom odkazuje na Informaci Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – přehled údajů o zemi za rok 2020. Žalovaný však přitom nevzal v úvahu, že žalobce je osoba s příjmem nižším, než 40 000 GEL, a tudíž má nárok pouze na omezený balíček všeobecné zdravotní péče a je více než pravděpodobné, že takto nákladná a náročná operace nebude tímto pojištěním kryta. Žalobce jako sociálně slabý požádal stát, aby mu uhradil alespoň základní operaci, tj. operaci spodní čelisti, ve výši 7 000 GEL, ale obdržel toliko 700 GEL, což je zcela nedostatečné. Žalobce by tedy musel operaci hradit ze svých zdrojů, což je pro něj nemožné, a tudíž by pozbyl možnosti na tuto operaci jít a své zdravotní potíže léčit.

6. Žalobce dále uvedl, že základním důvodem k opuštění země původu a žádosti o mezinárodní ochranu je jeho strach z ruského obyvatelstva ve vesnici X, kde žijí jeho rodiče. Sám žalobce žil v Tbilisi, ale za rodiči jezdil na víkendy a trávil tam volný čas. V této vesnici jsou často unášeni lidé, žalobce v této souvislosti odkázal na příběh chlapce Z. G. Žalobce má strach vrátit se do Gruzie a obává se i o svou rodinu, zejména dceru, která v Gruzii zůstala jako samoživitelka a stará se o své dítě. Žalobce je přesvědčen, že se na něj vztahují tzv. důvody znemožňující vycestování. Konkrétní skutečnosti svědčící o nemožnosti vycestování nejsou v rozhodnutí sděleny. Žalobce se závazným stanoviskem nesouhlasí.
7. Žalobce zdůraznil, že si nebyl vědom nelegálnosti svého pobytu, neboť se řídil platností zaměstnanecké karty a po celou dobu svého pobytu pracoval, tj. splňoval účel svého pobytu zde. Žádného jiného porušení právního předpisu se nedopustil ani žádným jiným závažným způsobem nenarušoval veřejný pořádek nebo bezpečnost státu. Délka vyhoštění je zdůvodněna toliko nelegálním pobytem. Dle názoru žalobce s ohledem na závažnost a druh jeho protiprávního jednání je rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřené. Žalovaný ani neodůvodnil, z jakého důvodu nemohla být stanovena kratší lhůta správního vyhoštění.
8. Žalobce závěrem shrnul, že v posuzovaném případě byla nesprávně posouzena otázka přiměřenosti ve smyslu § 174 a zákona o pobytu cizinců.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve svém vyjádření zejména uvedla, že žalobce po ukončení pracovního poměru u dosavadního zaměstnavatele, doručil oznámení o změně zaměstnavatele žalovanému. Žalobce si tedy byl vědom své povinnosti změnu zaměstnavatele ve stanovené lhůtě oznámit. Skutečnost, že podle zákona o pobytu cizinců nemůže být tímto novým zaměstnavatelem agentura práce, byla vyrozuměna tato organizace, ale i žalobce, a to sdělení č.j. OAM -70510-7/ZM-2019 ze dne 11. 12. 2019. Žalobce tak musel vědět, že je na území ČR nelegálně, neboť nesplnil podmínky § 42 g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. I kdyby však o nelegálnosti svého pobytu nevěděl, tak se to dozvěděl nejpozději v souvislosti s novým zaměstnáním v automobilce ŠKODA, kdy zmocnil agenturu VICTORIA FOX, s.r.o, k vyřízení potřebných dokladů a pracovník agentury mu následně v únoru 2021 oznámil, že je na území ČR nelegálně. I přesto však žalobce území ČR neopustil a začal pracovat jako pracovník ve stavebnictví, a to až do 30 března 2021, kdy podal žádost o mezinárodní ochranu.
10. Žalovaný dále uvedl, že zdravotním stavem se zabýval velmi podrobně, včetně chování žalobce v průběhu pobytu na území ČR. Žalobce svůj zdravotní stav řešil, pokud byl zdravotně pojištěn, pokud nebyl pojištěn, tak byl schopen souběžně i pracovat. Dle názoru žalované nejsou jeho zdravotní komplikace tak závažné, jak uváděl. Z hodnocení zdravotnictví v Gruzii je pak zřejmé, že tato poskytuje svým občanům v rámci svých ekonomických možností adekvátní zdravotní péči, která je dostupná i žalobci. Správní orgán v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu neshledal, že by nemohl léčbu svého onemocnění podstoupit v Gruzii (žalobci

nebyla žádná forma mezinárodní ochrany udělena – rozhodnutí č.j. OAM-202/ZA-ZA11-ZA20-2021 ze dne 10. 6. 2021).

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházející ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
13. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*
14. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, náleze 64,

str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „*(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas.*“ Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nálezy 34, str. 257, a nálezy ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nálezy 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

15. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „*(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl.*“ V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „*(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.*“ Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost

pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

16. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
17. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani
v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
18. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval
za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
19. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
21. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce měl na území ČR povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání – zaměstnaneckou kartu od 7. 2. 2019 do 29. 11. 2019, kdy mu zaměstnanecká karta zanikla. Žalobci bylo na adresu jeho tehdy hlášeného pobytu X zasláno Sdělení o nesplnění

podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců pro změnu zaměstnavatele ze dne 11. 12. 2019, č.j. OAM-70510-7/ZM-2019 s tím, že podmínky pro změnu zaměstnavatele stanovené § 42 g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců pro zaměstnávání oznamovatele u zaměstnavatele LALIBU, s.r.o se sídlem Zátopkova 100/2 Praha na pracovní místo s druhem práce: Ostatní pomocníci pracovníci ve výrobě (9329) nejsou splněny, neboť společnost LALIBU, s.r.o je agenturou práce. V rámci pohovoru žalobce především uvedl, že do ČR přicestoval letecky dne 29. 1. 2019 na pracovní vízum. Pracoval jako dělník v automobilce ŠKODA. V létě 2019 odjel na dovolenou do Gruzie a po návratu byla již jeho pozice obsazena. Rozhodl se pracovat dále, ale s ohledem na jazykovou bariéru si nemohl oficiálně sehnat nějaké zaměstnání, proto dělal fušky. V prosinci 2021 prostřednictvím agentury VICTORIA FOX našel nové zaměstnání pro automobilku ŠKODA. Pracoval pro ně do 8. 2. 2021. V průběhu prosince 2020 zplnomocnil agenturu k vyřízení dokumentů na OAMP. Na OAMP bylo zaměstnanci agentury sděleno, že žalobce je na území ČR nelegálně. Žalobce se o této skutečnosti dozvěděl až v únoru roku 2021. Po zjištění této skutečnosti začal znovu dělat fušky ve stavebnictví, neboť jeho rodina potřebovala peníze. Pracoval, až do svého příchodu do Bělá Jezové, kde požádal o mezinárodní ochranu. "

22. Soud k věci uvádí, že žalobce tedy pobýval na území ČR neoprávněně již od 30. 11. 2019. Žalobce přitom tuto skutečnost ani nezpochybňoval. Namítal, že o svém neoprávněném pobytu nevěděl a dozvěděl se o něm až v únoru 2021, žádné sdělení neobdržel. Soud k věci uvádí, že v řízení před správními orgány bylo prokázáno, že žalobce na území ČR pobýval bez platného oprávnění k pobytu, které mu skončilo dne 29. 11. 2019. Žalobce v řízení neprokázal, že by v tomto období disponoval platným oprávněním k pobytu. Toliko namítal, že o svém neoprávněném pobytu se dozvěděl až v únoru 2021. K tomu soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu např. ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 Azs 121/2017 – 35 podle něhož „[n]astane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen nařídit cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na českém území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění“. Obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, 7 Azs 215/2019 č. j. 8 Azs 38/2015 - 41, podle něhož „při rozhodování o správním vyhoštění není třeba prokazovat cizincovo zavinění, tj. jeho vnitřní psychický stav ke skutečnostem, které zakládají důvod pro uložení správního vyhoštění. Nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen nařídit cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na českém území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 54/2010 - 74, č. 2129/2010 Sb. NSS).“ V posuzované věci pro uložení správního vyhoštění nebylo tedy rozhodné, zda žalobce o nelegálnosti svého pobytu věděl či nikoliv a zda věděl, že agentura práce nemůže být dle § 42 g odst. 7 zákona o pobytu jeho zaměstnavatelem. Současně však na jeho adresu hlášeného pobytu bylo zasláno sdělení, že nesplnil podmínky pro změnu zaměstnavatele, neboť jeho nový zaměstnavatel společnost LALIBU, s.r.o byla tehdy vedena v evidenci agentur práce. Žalobci tak byla tato skutečnost na adresu hlášeného pobytu oznámena. Žalobce přitom ani netvrdil, že by se v době doručování předmětné písemnosti na

této adrese nezdržoval (zásilka byla dle doručenký připravena k vyzvednutí dne 12. 12. 2019 a vhozena do domovní schránky byla dne 30. 12. 2019).

23. Jak plyne ze shora uvedeného a i závěrů vyslovených v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 - 27, či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 - 29, se rozhodnutí o správním vyhoštění vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány proto nemají možnost uvážit o tom, zda správní vyhoštění uloží, ale pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, rozhodnutí o správním vyhoštění musí vydat. V posuzovaném případě tedy žalobce na území ČR pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Výjimku z výše nastíněného pravidla o uložení správního vyhoštění představuje situace, kdy by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Podle § 174 a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Při posuzování přiměřenosti zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince tedy (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců) musejí správní orgány poměřovat kritéria stanovená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to rovněž s přihlédnutím ke kritériím vyplývajícím z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, *Üner proti Nizozemsku*, body 57-58, rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006, stížnost č. 50435/99, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, bod 39, rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09, *Nunez proti Norsku*, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posuzovat ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi se zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 - 32, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 Azs 189/2018 - 22, a další). Soud k tomu uvádí, že žalobce v rámci správního řízení neuvedl, že by na území ČR nebo Evropské unie měl nějakou osobu, vůči které by jeho případné vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého

nebo rodinného života, ani zde nežije žádná osoba, jež by byla odkázána na jeho péči, případně, vůči níž by měla vyživovací povinnost. K ČR nebo jinému státu Evropské unie nemá ani žádné společenské, kulturní nebo jiné vazby. Z tohoto pohledu soud tedy neshledal zásah do rodinného nebo soukromého života.

24. Žalobce především namítal, že nebyl správně hodnocen jeho nepříznivý zdravotní stav, který neumožňuje uložení správního vyhoštění. K tomu soud uvádí, že správní orgán. I stupně i žalovaný se posouzením zdravotního stavu zabývali. Správní orgán I. stupně měl k dispozici lékařské zprávy z roku 2019, přičemž se jednalo o ambulantní zprávu ORL Nemocnice na Bulovce ze dne 24. 5. 2019, lékařská zpráva z vyšetření ze dne 24. 5. 2019, ambulantní zpráva z ORL Nemocnice na Bulovce ze dne 27. 5. 2019 a ze dne 31. 5. 2019, které byly předloženy Zdravotnickému zařízení MV PŘS Zastávka. Předmětné zdravotnické zařízení vydalo dne 14. 4. 2021 Stanovisko zdravotní způsobilosti k vycestování do domovského státu. Podle tohoto stanoviska je žalobce schopen vycestovat do domovského státu. Žalobcovy zdravotní potíže se dle těchto lékařských zpráv týkaly následků úrazů levé tváře rozbruskou před třemi měsíci v Gruzii. V rámci odvolacího řízení žalobce doložil dvě ambulantní zprávy z ORL Nemocnice na Bulovce ze dne 3. 5. 2021 a ze dne 3. 6. 2021. Z nich plyne, že v r 2019 traumata obličeje vlevo s hojením rány per secundam, dle CT sekundární hyperplazie, sliznic, anter, dif. dg. tumor P maxil. sinu- žalobce se nedostavil na otevřenou biopsii, jak bylo v plánu. Doporučeno: Rp. Mommox spray, žalobce objednan na rinologii dne 18. 6. Soud k věci uvádí, že žalobce sice má určité zdravotní obtíže a k užívání mu byl předepsány léky, ale ze shora uvedených lékařských zpráv nevyplývá zdravotní omezení takového rázu, že by nemohl absolvovat cestu zpět do vlasti a pokračovat l léčení tam. Podle názoru soudu z nich nevyplývá jakákoliv indikace specifické odborné léčby, jež by žalobci bránila v návratu do Gruzie. Soud k věci rovněž uvádí, že žalobce po celou dobu pobytu na území ČR fyzicky pracoval, což by v případě velmi vážného onemocnění pravděpodobně nebylo možné. Situaci ohledně zdravotní péče v Gruzii se v nedávné době zabýval i Nejvyšší správní soud, a to v usnesení ze dne 7. 11. 2019, č. j. 10 Azs 89/2019 – 62, ve kterém uvedl, že „Ze zpráv o zemi původu (zejména ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci: Údaje o zemi Gruzie 2017 a informace Švýcarského Státního sekretariátu pro migraci: Zaměřeno na Gruzii – Reforma zdravotnictví: Státní zdravotnické programy a zdravotní pojištění) vyplývá, že v Gruzii stát prostřednictvím veřejného zdravotního pojištění zajišťuje zdravotní péči a tato péče je dostupná všem občanům. V Gruzii je také možné provádět téměř všechny druhy zdravotních zákroků, za poslední roky se úroveň zdravotnictví zlepšila a zdravotní péče je dostupná v únosné čekací době.“. I ze zprávy založené do správního spisu Gruzie, Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), publikováno 2021, Přehled údajů o zemi za rok 2020 Gruzie je zřejmé, že v Gruzii je lékařská péče dostupná v přijatelné kvalitě, přičemž žalobce ani netvrdil, že by se jednalo o speciální péči, která v Gruzii není poskytována. Jestliže zdravotní péče nedosahuje takové úrovně jako např. v České republice, není to důvodem k neuložení správního vyhoštění. Soud dále k věci dodává, že z judikatury ESLP i NSS plyne, že ve velmi výjimečných případech lze vzhledem k závažným humanitárním důvodům dojít k závěru, že povinnost žadatele o mezinárodní ochranu vycestovat do země původu by mohla vést k porušení čl. 3 Úmluvy. Původní judikatura vztahující se k otázce doplňkové ochrany z humanitárních

důvodů stanovila velmi přísné podmínky pro její udělení. Žadatel o mezinárodní ochranu se musel ocitát takřka na pokraji smrti (např. AIDS v terminálním stadiu). Tento velmi přísný standard, zastávaný ESLP v rozsudcích ze dne 2. 5. 1997 ve věci *D. proti Spojenému království*, stížnost č. 30240/96, a ze dne 27. 5. 2008 ve věci *N. proti Spojenému království*, stížnost č. 26565/05, soud zmírnil v rozsudku ve věci *P. vs. Belgie*. Setrval na tom, že institut doplňkové ochrany ze zdravotních důvodů musí zůstat vyhrazen pro velmi výjimečné případy, nikoliv však jen pro ty, v nichž je žadatel v době podání žádosti bezprostředně ohrožen na životě. Podle daného rozsudku půjde i o případy vážně nemocných osob, „u nichž se lze ze závažných důvodů domnívat, že v přijímající zemi by nedostatek vhodné péče či přístupu k ní představoval skutečné riziko, že se zdravotní stav nemocné osoby vážně, rychle a nevratně zhorší, a to by vedlo k intenzivnímu utrpení této osoby nebo k výraznému snížení předpokládané délky jejího života“ (bod 183 rozsudku ve věci *P. vs. Belgie*). V usnesení ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 Azs 98/2018 – 22, Nejvyšší správní soud shrnul, že „z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení azylu (srov. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 – 68, nebo ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69). Nelze vyloučit, aby doplňková ochrana byla udělena žadateli o mezinárodní ochranu, který trpí závažnou nemocí, i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu, tato by ovšem musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 – 89]. Evropský soud pro lidská práva v rozsudku ze dne 13. 12. 2016, *P. proti Belgii*, stížnost č. 41738/10, do určité míry zmírnil dříve vyžadovaný práh pro aktivaci čl. 3 Úmluvy v případech tzv. „zdravotních případů“. (...) Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že nadále však platí, že pro aktivaci čl. 3 Úmluvy se musí jednat o velmi výjimečné případy.“ V usnesení NSS ze dne 15. 12. 2016, č. j. 2 Azs 259/2016 – 18, pak konstatoval, že „omezené prostředky stěžovatelky na zaplacení nákladné zdravotní péče nelze vykládat jako mučení ani nelidské či ponižující zacházení ze strany domovského státu“. Soud tedy nedospěl k závěru, že žalobcovy zdravotní problémy nejsou takové povahy, že by vyžadovaly neodkladný zákrok či dlouhodobější hospitalizaci, že by vyvolávaly neustálou obavu o žalobcův život či o to, že se jeho stav rázem zhorší. Lékaři ve zprávách rovněž neupozornili na žádné konkrétní riziko zhoršení jeho zdravotního stavu. S ohledem na výše uvedené soud nedospěl k závěru, že by kvůli zdravotnímu stavu žalobce nebylo možné realizovat správní vyhoštění. Neshledal tedy tuto námitku žalobce důvodnou.

25. Soud k věci uvádí, že délka správního vyhoštění je přiměřená. Podle § 119 odst. 1 písm. b), bod 4, zákona o pobytu cizinců lze uložit správní vyhoštění až na 5 let. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v dolní polovině vymezeného rozmezí. Na věci nemůže změnit případně nic ani to, pokud žalobce o neoprávněném pobytu nevěděl (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 7. 2005, čj. 5 Azs 94/2005-52, č. 1164/2007 Sb. NSS, či ze dne 1. 2. 2006, čj. 2 Azs 107/2005-60). Vzhledem k tomu, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně více než rok, rovněž po tuto dobu nelegálně pracoval, a porušoval tak české zákony, nelze správní vyhoštění v délce 2 roky, považovat bez dalšího za nepřiměřené. Správní orgány se pohybovaly v zákonných mezích a svůj závěr náležitě odůvodnily.

26. Soud se dále zabýval námitkou žalobce týkající se obav z návratu do země původu. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že *[p]olicie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.* Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dále platí, že *[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.* Podle § 179 odst. 2 téhož zákona platí, že *[z]a skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.* Podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb., platí, že *[n]ikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.* Z výše citovaného § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců plyne, že správní orgán není povinen si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, jestliže cizinec pochází z bezpečné země původu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Podle § 2 bodu 7 vyhlášky č. 328/2015 Sb. Česká republika považuje Gruzii za bezpečnou zemi původu s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie. Žalobce před svým odchodem pobýval v Tbilisi. Podmínka bezpečné země původu proto byla v jeho případě naplněna. Žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být v Gruzii mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Zdravotní stav žalobce pak soud hodnotil výše, přičemž nedospěl k závěru, že by bránil realizaci správního vyhoštění.
27. Soud k věci závěrem uvádí, že žádné z práv v Listině uvedených nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, takové právo je dáno pouze občanům České republiky (čl. 14 odst. 4 Listiny). *„Je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek určitou osobu, cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, upustí či neupustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, co uběhla doba, po níž byl vstup dané osobě na území státu povolen. Jak již bylo shora uvedeno, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje. Pouze občanům České republiky je garantováno právo na svobodný vstup na území“* - viz usnesení ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04, obdobně též usnesení ze dne 8. 11. 2006, I. ÚS 394/06, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, nebo ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04, vše dostupné z <http://nalus.usoud.cz>. Soud k tomuto dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28.05.2015, č.j. 9 Azs 71/2015-35, ve kterém uvádí: *„Ač se právní úprava zákona o pobytu cizinců může zdát příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. Smyslem správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců je snaha zamezit dalšímu pobytu cizince, který na území pobývá bez víza či bez platného povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Pro správní vyhoštění je dostačující zjištění o neoprávněnosti pobytu; důvody, které neoprávněný pobyt způsobily, jsou v tomto ohledu irelevantní a jejich nezohlednění nelze interpretovat jako výraz*

přepjatého formalismu při aplikaci práva (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69, a ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012 – 22).“

V. Náklady řízení

28. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. ledna 2022

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.